

Ta twam asi

Mihai Eminescu

Fiică gingașă de rege, când în haina ta bogată
Treci în faeton de gală și te mlădii zâmbitoare,
Cum din frunzele-nfoiate râde proaspătă o floare,
Toată lumea ce te vede e de tine-nseninată.

Zbori cu șase cai ca vântul și răsari ca aurora.
Cu căciulile în mână și cu gurile căscate,
Oamenii salută-n cale pământeara zeităte.
Tu te-nchini. Te simți născută spre norocul tuturor.

Dar deodată în mulțime tu fixezi ochiul tău mare.
De o umbră-nfiorată e gândirea ta cuprinsă...
O femeie de pe stradă și-a înălțat privirea-i stinsă
Înspre tine... fără ură, fără-amor, fără pă sare.

Tu? Unde te-apropii codrul se preface în grădină,
Întristarea-n bucurie, bucuria-n fericire...
Secolele coroanei tale cu regală strălucire
Pot să scoată grâu din pietre și palate din ruină.

Ea? născută-ntr-o cămară în mizerie obscură,
N-auzi nici glas de mumă, nici a preoților psalme...
S-a trezit cu comedianții cum juca bătând din palme,
Pe-a pierzării căi părinții o îndreptară și-o vândură.

Ea? De-o intra în templu, sub negre boltituri
Al morții spirit doară îl simte în tăcere,
Căci nu-nțelege blândul cuvânt de mângâiere
Din paginile unse a sfintelor scripturi.

Ce-nseamnă acele candelă ce ard în orice colț
Sub chipuri mohorâte cu-adânci și slabe fețe?
Ce-nseamnă acea cântare pătrunsă de blândețe,
Ce umple tânguioasă puternicele bolți?

Rugămu-ne-ndurărilor,
Luceafărului mărilor!
Din valul ce ne bântuie
Înălță-ne, ne mântuie!
Privirea adorată
Asupra-ne coboară,

O, maică prea curată

Și pururea fecioară,

Marie!

Răpită de duiosul organelor avânt,
Pe cartea cea de rugă alunec-a ta dreaptă,
Iar ochii tăi cei umezi la ceruri se îndreaptă.
Ea? cade în mulțime cu fața la pământ.

*

De-ai muri copil de rege de-ale florilor miroasă,
Ca de marmură un înger sub boltirile înalte,
Pe un catafalc depusă - un popor ar plânge-ncalte,
După sufletul tău dulce, după sfânta cea frumoasă.

Ea? Dacă va cădea moartă într-o noapte de beție
Prin ciocnire de pahare și prin danțuri desfrânate...
Vreun cioclu de pe ulițe va încărca-o atunci-n spate,
Dară nici în moarte însăși liniște nu va să-i fie.

Nu. Nici maiestatea morții nu sfințește pe sărac...
Căci scheletu-acela care a purtat ast-avuție
De amar și de durere, preparat de-anatomie
Va face-un pedant dintr-însul... Iar în urmă, într-un sac,

Va fi aruncat în groapa cea comună. O scânteie
Ce-a pierit fără de urmă. Și cu toate astea-i semeni
Ca și lacrima cu roua. Parc-ați fi surori de gemeni:
Două vieți în două inimi, și o singură femeie.